

let overbevise Ministeren om, at adskilligt af det, jeg siger, har jeg Ret i.

De Betragtninger, jeg her anstiller vedrørende Loven af 4. Oktober 1919, gælder fuldt og helt for de Huse, der oprettes i disse Aar med et betydeligt rentefrit Tilskud fra Statens Side, endogsaa et Tilskud, som man ikke hidtil havde tænkt nogen Sinde skulde betales tilbage, hvis den paagældende ikke solgte Ejendommen før efter 10 Aars Forløb. Der var efter Lovforslaget, saaledes som det forelaa fra Ministeren, en overordentlig stor Mulighed for, at en Mand kunde spekulere i at oprette et saadant Brug og saa sælge det et eller to Aar efter og stryge hele Gevinsten i sin Lomme. Det fik vi heldigvis, ved vor Indgriben fra det radikale Venstres Side under Forhandlingen om det paagældende Lovforslag, forhindret, idet der blev indsat den Bestemmelse, at Brugerne i alt Fald ikke maatte sælge før efter 10 Aars Forløb.

Men hvis jeg nu har Ret i den Betragtning — og det har jeg —, at den Støtte, det offentlige yder til Udstykningssagens Fremme, er tænkt som en Startningshjælp og ikke som en direkte Støtte for den enkelte, som han skal have Lov til at stryge i sin egen Lomme, saa mangler der ikke andet, end at man forlanger af de Organer, der bestaar, af Kommissionerne, at de foretager en omhyggelig Vurdering af, hvilken Værdi vedkommende har tilført Bruget gennem den Besætning, han har sat ind, gennem Inventar, gennem Andel i Byggesummen, plus den Kulturforbedring af Jordlodden, han har tilvejebragt. Det er disse Værdier, han rettelig har Krav paa, og den Købesum, der da kan fremkomme, vil — det kan Ministeriet være forvisset om — Kommissionerne i næsten alle Tilfælde, naar de forstaa deres Opgave ret og dertil bliver vejledede af Ministeriet, indstille til Godkendelse, derimod ikke den eventuelle Konjunkturstigning.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Olufson, som udtalte sig angaaende Kontorholdsvederlaget. Dette er foreslaaet forhøjet fra 10 til 20 Kr. pr. Laanesag; og det ærede Medlem oplyste, at det vilde kunne udgøre 3 000—4 000 Kr. for enkelte af Kommissionsformændene. Nu er mine Vilkaar i saa Henseende over-

maade meget beskednere, det drejer sig kun om nogle faa Hundrede Kroner som Følge af, at vi jo ikke har det store Antal Sager, som de har i nogle Amter i Jylland. Men jeg indrømmer, at naar Vederlaget forhøjes til 20 Kr. pr. Laanesag, ogsaa Til lægslaane- og Ejerskiftesager — for saadan er jo Lovens Bestemmelse —; saa vil det kunne blive et saa stort Beløb for enkelte Kommissionsformænd i Amter med det store Antal Brug, og det kan nok synes noget urimeligt. Det har jo hidtil været saaledes, at vi, der staar i Spidsen for Kommissionerne, har kunnet have anden Virksomhed ved Siden af. Nu indrømmer jeg fuldt ud, at naar en Kommission har 100 Laanesager efter denne Lov og maaske noget lignende efter Lensloven, saa kan det tage meget af en Mands Tid. Jeg tror dog, at hvis man nøjedes med at forhøje Kontorholdsvederlaget med 50 pCt. i Stedet for 100, saa vilde det for de fleste Kommissionsformænds Vedkommende kunde være et forsvarligt Vederlag for det Arbejde, de udfører. Men jeg maa sige, at jeg vilde sætte stor Pris paa, om man samtidig fik en Forhøjelse af de Dagpenge, der betaales Kommissionernes menige Medlemmer. I de fleste Tilfælde strækker vore Forretninger sig ikke over 12 Timer, og som Følge deraf er de Dagpenge vi faar, 9 Kr. om Dagen. For det skal man leve ude fra Morgen tidlig til Aften silde, og den højtærede Minister vil kunne forstaa, at selv om man er sparsommelig og bringer sin Mad med, bliver med de nuværende Priser de Mennesker, som skal praktisere Loven og gør et godt Arbejde sammen med Formændene, meget beskedent aflagt. Jeg vil derfor henstille i Loven at indsætte et Beløb af i alt Fald ikke mindre end 9 Kr.; jeg vilde hellere foreslaa 10 eller 15, det vilde jeg synes var rimeligt.

Det ærede Medlem Hr. Olufson sagde, at fra 1901, da Loven begyndte at virke, var det væsentlig Udmarksjord, der anvendtes. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har praktisk Kendskab til dette Forhold, men jeg vil i alt Fald sige min Opfattelse, en Opfattelse, jeg mener burde være vejledende overalt for Kommissionernes Arbejde. Vi har i Odense Amtsrads kreds, hvor dog den langt overvejende Del af den